

nó, bạn phải thật sự cảm nhận được nó.

“Lý trí của tôi gần như hoàn toàn bị tê liệt.”

Trước hết, Napoleon Hill bị nỗi sợ hãi về mặt thể chất lý làm cho tê liệt và sau đó chính sự hồ thẹn vì bị tê liệt bởi nỗi sợ hãi đó khiến tình trạng của ông thêm nguy kịch. Bạn đã từng bị tê liệt bởi những cảm xúc tương tự như vậy chưa? Khi bạn phải đối mặt với “tình huống khẩn cấp” của chính mình, nỗi sợ hãi hoặc thúc đẩy hoặc khiến bạn bị tê liệt. Khi nhận ra rằng bạn có quyền lựa chọn và phản ứng tích cực với nỗi sợ hãi đó, bạn có thể hoàn toàn thay đổi và khiến cuộc sống của mình trở nên tốt đẹp hơn. Ngày nay, rất nhiều người có thể phải trải nghiệm cảm giác giận dữ giống như vậy dưới phản ứng cáu kỉnh hoặc cảm thấy mệt mỏi, bàng quan. Họ cảm thấy chán nản và thiếu tự tin do sự bất an về tài chính hoặc trong cuộc sống cá nhân. Có thể họ sẽ trở nên giận dữ và để cơn giận đó làm họ tê liệt. Tôi từng có cuộc nói chuyện với một người đàn ông trẻ tuổi thế này. “Tôi 30 tuổi”, anh ta nói, “và tôi chẳng có bất cứ khả năng hữu dụng hay triển vọng nào cả.” Anh ta có đến hàng triệu lời biện hộ vì đã không có hành động nào để thay đổi tình huống của mình. Tôi đã chỉ ra rằng nếu anh ta không hành động thì sẽ không bao giờ có sự thay đổi nào cả. “Nếu cậu không nỗ lực để thay đổi mọi thứ”, tôi nói, “thì trong vòng một năm nữa, điều khác biệt duy nhất so với bây giờ là cậu đã 31 tuổi và vẫn không có bất cứ khả năng hữu dụng hay triển vọng nào.” Bạn có thấy trường hợp này giống với bạn không, với chính bạn hoặc với ai đó mà bạn quan tâm? Làm sao bạn có thể phá vỡ được sự tê liệt này? Giờ Napoleon Hill sẽ chia sẻ với chúng ta ông đã vượt qua nỗi sợ hãi, bàng quan của mình và tìm thấy hy vọng, nguồn cảm hứng và động lực để hồi phục và tạo ra thành công trong cuộc sống của mình như thế nào.

Giây phút tuyệt vời nhất cuộc đời tôi

Vào mùa thu năm 1927, hơn một năm sau sự cố xảy ra ở Canton, tôi đã có một bước ngoặt bất ngờ. Một tối, tôi ra khỏi nhà và đi bộ đến một trường học nằm trên đỉnh một quả đồi trong thị trấn.

Tôi đã đi đến một quyết định phải giải quyết vấn đề với chính bản thân mình trong buổi tối ấy. Tôi bắt đầu đi vòng quanh tòa nhà của trường học đó, cố bắt bộ óc mê muội của mình suy nghĩ thật sáng tỏ. Chắc hẳn tôi đã phải đi lòng vòng hàng trăm bận quanh tòa nhà đó trước khi có bất kì điều gì dù chỉ như một suy nghĩ vờ vẩn xa xôi kịp định hình trong tâm trí tôi. Tôi vừa đi